

שתי גופות התגלו בחורשה נידחת — ושתי מישפחות מוכות ישובו שיבעה, בהרגשה של עלבון — אחת בדממה המזומה ואחת בזעם אלים והיסטרי

המלונות הששף יא את הסוד

גמור, הוא הודיע בקול גדול לחברות דאגניות, שהציעו לו להעבירה לפינה מוצלת. "חוזק מזה, אין כאן פניות מוצלות".

בדרך למיגרשהחניה אמרו חבריו של מאיר: "הוא היה עובד מסור ושקט. קשה להאמין שהיתה לו פילגש. הוא אף פעם לא סיפר לנו על המיכל הזאת!"

כבוד המישפחה

ב אותו היום גילו חוקרי המישפחה שטרה שהרצח בוצע בשני אקרד חים. אחד מהם, כנראה, אקרדו הנעלם של מאיר עצמו. ייתכן שהיה רק רוצח אחד. יתכן שהיו שניים. בין השאר בודקים אפשרות של רצח על רקע רומנטי, בידי כנייהשפחה של מיכל, שהחליט להציל את כבודהמישפחה, אחרי שנודע לו כי מיכל היתה פילגשו של מאיר.

יום הראשון, 9.00 בבוקר, רחוב גרינוולד בקריית יובל בירושלים. די רה כנניין של שמונה דייירים. חדרהאורחים גדול מאוד, מלא בירק. טרקלין של מישפחה שהסתדרה בחיים. אף שמאיר נולד וגדל גם הוא בכייתשמש, נראה שהתקדם בחיים מאז שנשא את מירית. מירית, כמו בעלה, פילגשו ובעלה של זו, היא יוצאת מרוקו.

בבוקר הגיעו הוריו של מאיר בך יאיר לביתה של מירית בן יאיר, כדי לנחם ולהתנחם. כמשך חצי שעה ישבו שמונה בן יאירים בחדרהאורחים המרווח של מירית. מסוגרים בתוך עצמם. אחריכך שבו ההורים לדירתם בכייתשמש, שם ישלימו את ימי השיבעה.

הנרצח חלפו על פניה ברכס מהקבר הטרי למיגרשהחניה. מירית, שהיתה שעונה על אחד הקברים, הכיטה בהם בעיניים עצומות למחצה.

"איפה הילדים של מאיר? למה לא הבאת אותם לקבר של אבא שלהם?" שאלה האם.

אחיה של מירית השיב שהילדים בכיתם של השכנים. "מירית בסדר

מעולפת למחצה, היא נשענה על זרועות אחיה. נמצאת ולא נמצאת. רבע שעה חלפה מתחילת ההלווייה ועד לסופה. כל אותו זמן איש לא העז להתקרב למירית. אף לא אחד מבין מאות המשתתפים ניסה לנחם או ל"עודד". וכי מה כבר אפשר להגיד? מילמלה אחת משכנותיה של מירית. הוריו של מאיר וארבעת אחיו של

את שולי הרכבל כלפי מטה, הברישה את שערותיה באצבעותיה, פתחה כמהירות את דלת מכוניתה, התיישבה במושב הסמוך לנהג ורמזה לחבריה כתנועות ירדיים מהירות לעשות כמוה. "ניסע בעקבותיהם אל הקבר", הודיעה. מאות בנימישפחה וירידיים הש"תתפו בהלווייה. ברממה כמעט מוחלטת הביטו הכל באלמנה, מירית.

ב יום חמישי, בין 11.30 ל-14.00, נרצחו מיכל כהן ומאיר בן יאיר במכונית ביער-משואה. מיכל ומאיר היו נשואים — אך לא זה לזה. מיכל, 30, תושבת בתי-שמש, אחות בקופת-החולים, היתה נשואה למיכאל, עובד במפעל לבטון נשר ואב שני לידיה.

מאיר, 35, מנהל-אחזקה במפעל פיוניר, תושב ירושלים, היה נשוי למירית, פקידת-מס ואם שני ילדיו. הרצח כונה "הרצח הכפול" ועורר סערה גדולה בירושלים, ובעיקר בבית-שמש.

אהבה בתוך החורשה

ב יום החמישי בבוקר ערכה מיכל כהן קניית בתנות המכולת השכנותית בבית-שמש. את סל המיצרכים העמיסה במכוניתה, והתרחקה ב"נסיעה. מרחק של כמה רחובות מביתה.

שם חיכה לה מאיר בן יאיר. היא עברה למכוניתו והם נסעו ליער משואה.

כמה שעות אחריכך נמצאו גופותיהם של ה"שניים. מאיר היה שרוע על מושב הנהג של מכוניתו. הוא נהרג מפגיעת שני כדורים בעורפו. מיכל נהרגה מפגיעת שני כדורים בחזה. שניהם ישבו במכונית בהתקרב הרוצח או הרוצחים. ונראה ש"היו במצב אינטימי.

כך הגיע לקיצו רומן-אהבה ארוך. מיכל ומאיר הכירו זה את זה כשלמדו יחד בבית-ספר אליקים בבית-שמש. הם היו לחברים. שניים בבית-שמש סיפרו כי החברות לא מצאה חן בעיני בני-מישפחה של מיכל, אשר ניסו להפריד בין השניים. אחרי כמה שנות חברות אכן נפרדו. מאיר נשא את מירית לאשה. מיכל נישאה למיכאל. זמן קצר אחריכך חודש הקשר ביניהם.

מאיר היה בעל למופת, אמרו חבריו המרוצים. מיכל התחילה לחזור בתשובה. קשה לה"אמין שהיה לה מאהב! אם ניהלה רומן, זה היה

"איפה הילדים?"

לום השישי, 15.00 בצהריים, בית-הקברות בגיבעת-שאול בירר שלים.

במודעות-האבל נכתב שמסע-ההלווייה ייצא ב-14.00 מבית-ההלוויות ב"רוממה. המסע של עשר דקות התארך לשעה שלמה. המישה מעוכרי סניף תל-אביב של פיוניר, חברה אוסטרית לבטון, המתינו בקוצר-רוח בפתח בית-הקברות. "נו, איפה כולם?" שאלה אשה כסרבל לבן ושפתיים מאופרות בכבי-רות.

מאיר בן יאיר, הנרצח המובל לקי בורה, עבר בסניף הירושלמי של פיוניר. עובדי השלוחה התל-אביבית הכירו אותו היכרות שיטחית, ושניים מהם בכלל לא. כאו רק כדי לייצג את החברה.

"הו, טופ-טופ!" קראה האשה כסרבל, למראה המיניבוס של חברה קדישא של עדת המעריבים, ואפילו הגיע אוטובוס מלא אפלים, הוסיפה כהתרגי-שות, וכבר התמלאה בפעילות. משכה